

Agustí Ensesa Bonet

Escola de Tastavins del Gironès (amb la col·laboració de Josep Riuró, membre del Comitè de Tast de Girovi)

El vi

Terras Gauda

2011

Hi ha vins que expressen tot el seu potencial organolèptic si es consumeixen preferentment als mesos de primavera i estiu. És el moment dels maridatges dels plats senzills amb vins que donin una sensació de frescor. El Terras Gauda 2011 és un vi jove, elaborat sobretot amb la varietat Albariño (70%) i la resta entre Caiño i Loureiro, varietats autòctones gallegues conreades a la zona d'O Rosal, prop de la

desembocadura del riu riu Miño, dins de la Denominació d'Origen Rias Baixas. «*O demais é resultado de xungi-lo privilexiado microclima deste vizoso val, coa ilusión e o traballo das personas*», diuen els seus responsables. És d'un color groc verdós per la seva joventut. Potencial aromàtic mitjà molt agradable. En boca és suau, però gustós, afruitat i amb un bon equilibri de la seva acidesa, que li dona una sensació de

frescor. Naturalment, resulta extraordinari amb un bon plat de fruits de mar de la costa gallega. Preu aproximat: 12 euros. Servir fresc, però no gelat.

El celler elaborador: Bodega Terras Gauda, ubicada a O Rosal (Pontevedra) dins de la D.O. Terras Baixas, va ser fundada amb el suport de José M. Fonseca Moretón, que és el seu actual president. Va ser precisament ell qui fa més de vint anys va veure les coses clares per dinamitzar la vitivinicultura de Terras Baixas. Per a més informació: www.terrasgauda.com i www.girovi.cat.

Col·leccionisme

Malacologia

El col·leccionisme relacionat amb els mol·luscs creix a l'estiu

Xavier Romero

www.catalunya postal.cat

Així com hi ha productes «de temporada» del camp –fruites, verdures, hortalisses...– i del mar, quan arriben al seu punt àlgid i quan pel seu preu i frescor resulta molt recomanable el seu consum, en el terreny del col·leccionisme popular també s'acostuma a aplicar aquesta màxima quan, per exemple, arribat l'estiu tenim al nostre abast objectes tant de producció industrial com naturals, ja sigui a les costes com a l'interior, de molt fàcil adquisició i ben econòmics.

Per exemple, en els camps de la malacologia, els fòssils i els minerals, veritables Ciències Naturals. La malacologia és la disciplina que tracta sobre l'estudi, classificació i col·leccionisme de tota mena de mol·luscs i cosquilles; la denominació ve del mot *mollusca*, procedent del llatí *mollis*, que vol dir tou, i es refereix al cos de l'animal. Els mol·luscs, però, es caracteritzen per un esquelet calcari, generalment extern i que coneixem per closca, si bé també es presenta intern –en alguns cefalòpodes–, o és inexistent –en alguns gasteròpodes–.

Els mol·luscs estan classificats pels científics en deu famílies preferents: *aplacophora*, *sole-nogastra*, *scaphopoda*, *castropoda*, *monoplacophora*, *polyplacophora*, *bivalvia*, *cephalopoda*, *rostriconchia* i *hypolitha*. Aquestes dues últimes variants són exclusivament fòssils. Al seu torn, els col·leccionistes especialitzats tractaran el material sota altres subtemàtiques i variants, com ara segons la procedència, les espècies, les mides i la raresa.

Aquests animals han estat d'antic objecte de la curiositat per part de l'home, el qual n'ha tret

força profit per a diferents finalitats: gastronòmiques i domèstiques, d'ornamentació, de defensa, per a l'artesanía i la indústria tèxtil quant al tenyit dels teixits, i també com a moneda de canvi, especialment a països de l'Àfrica sudoriental, i en llunyans indrets de la Polinèsia.

N'hi ha que recullen i col·leccionen les peces de veritat, autèntiques, tant se val la seva procedència, mida i raresa, mentre que d'altres es conformen a gaudir de la malacologia a través del món del paper imprès (fotografies, postals, gravats...). A Girona hi ha una bona colla d'especialistes, de gran erudició, i ja l'any 1983 s'organitzà a Sant Feliu de Guíxols una gran exposició, gràcies a les aportacions de Matilde Espinosa, Ferran Casas, Alberto Sierra i Miquel Bach, a més d'editar-se un llibre-catàleg obra de R. Domènech, M. Espinosa, M. J. Marquina i J. Martinell, que aportava molta informació. I quant a l'àmbit associatiu, l'any 1980 es va fer la primera assemblea general de la Societat Espanyola de Malacologia, formada per membres del Grup de Treball de la Reial Societat d'Història Natural.

Gironins del segle XIX

Salvador Cabra Clos

Quan recordava la seva infantesa, sempre li venia al cap una conversa en la qual no havia dit ni una paraula:

– I d'aquest vailet què en farem? –va preguntar el senyor rector al seu pare.

– Si Déu vol seguirà els passos dels que anem al davant.

– Que la providència divina sigui generosa, i que el noi es converteixi en un bon metge.

– I nosaltres hi ajudarem tot el que podem!

Salvador Cabra Clos va néixer a Santa Coloma de Farners el novembre de 1792 i era descendent d'una nissaga de metges: el seu avi, Domènec Cabra Albreda, exercia la seva professió a Granollers i el seu pare, Domènec Cabra Reniu, era membre del cos de sanitat de l'Exèrcit.

Tenint en compte el pes social que tenien aleshores els metges, no és estrany que el jove Salvador seguís el camí dels seus predecessors. Així, va ingressar a la Universitat de Cervera, l'únic centre d'ensenyament superior que hi havia a Catalunya després que Felip V hagués tancat tots els altres amb el Decret de Nova Planta. Deixar els catalans sense universitats era una represàlia més del Borbó contra els catalans, que l'havien desafiat durant la Guerra de Successió.

Salvador Cabra Clos va completar els seus estudis el 1813, quan tenia 22 anys, i de seguida va començar a exercir a la localitat que l'havia vist néixer, on va arribar a ser nomenat subdelegat de Medicina i Cirurgia.

A més, també va publicar diversos articles i estudis. Per exemple, el 1831 –quan tenia 39 anys– va donar a conèixer el treball *El desarrollo de las neurosis en el principio del verano último, con sus respectivas reflexiones* a la Reial Acadèmia de Medicina de Catalunya. Cal tenir en compte que en aquells moments l'estudi de la ment humana estava molt poc desenvolupat i tractar aquests temes no era el més habitual per part dels metges de poble.

Salvador Cabra Clos –de qui no hem pogut esbrinar la data ni el lloc de la seva defunció– va col·laborar també amb una publicació anomenada *La Abeja Médica*. Aquesta revista, editada a Barcelona entre 1847 i 1852, era tot un referent a mitjans del segle XIX entre els facultatius de Catalunya. Ell hi va presentar un article en un dels seus primers números de 1847 que duia per títol *Hematemesi curada con el bálsamo de Malats*.

Xavier Carmaniu Mainadé

Historiador i periodista